

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 2.

V Ljubljani, dne 1. svečana 1892.

Leto XII.

Haranova želja.

Romanca.

Duh pred Harana priplava,
Dé mu od veselja vnet:
»Haran, tvoja pot je prava,
Kakor duh si čist in svet.

»Živi dvajset let v samôti,
Móli, svet preziraj vès,
Strásti v duši svoji króti,
Bičaj se in búdi kès!

»Kádar mine let število,
Na perotih priveslam,
In naklónim za plačilo,
Česar žélel bodeš sam.«

Duhu odgovarja Haran:
»Bógu hvala, če sem čist,
Upaj, in ne bodeš varan,
Jaz ostanem vedno ist.«

Haran odpové se části,
Ródu svoj ostavi grad;
Srčno se upira strásti,
Svétnih ni ga skrb naslád.

Logov ne, ni vrtov rožnih,
On paščáv je tihih góst.
Číta le iz knjig pobožnih,
Biča se in cení póst.

Vedno pa besedam ónim
Pot odpira v srčni hram:
»Za plačilo ti naklónim,
Česar žélel bodeš sam.«

Dvajset mine let spokornih,
Harana pokliče duh:
»Haran, mož krepostij vzornih,
Danes je odprt moj sluh,

»Mnogo žéli, žéli pravo,
Vse ti dam, kar hočeš lé!«
Haran nagne sivo glavo,
Tiho misli, glasno dé:

»Dáj življenje s čašo upa,
Dási je ukus gorjup,
Človek ne boji se strupa,
Ako s strupom pije — up.

»Večno rad také bi živel,
Kakor žil sem dvajset let,
V sladkem upanji osivel —
Upati pričnem naj spet!« . . .

Bére, móli v črni halji,
Upov sládko čuti kál.
Duh šepeče v sinji dalji:
»Haran, pravo si odbral!«

Filodem.

